

radiografia de la ora 5

în craniul ei micuț ca o jucărie
colcăie imagini vii, dureri plăcute, spasme odihnitoare
ca atunci când te uiți la știrile de la ora 5
și te bucuri că nu ți s-a întâmplat ție

la ora 5 la ea pe stradă e soare
un gardian îmbrăcat în negru îmbătrânește
în timp ce privește două frunze
aterizând încet pe pământ
ca doi fluturi obosiți
pământul e rece,
dar asta e legea naturală a gravitației

ea e frumoasă ca o jucărie
serioasă ca într-o icoană
cu amintirile frumos aranjate precum niște flori uscate în ierbarul școlii,
precum niște cărți de povești așezate pe-un raft într-o librărie de provincie
ea e tristă undeva pe la un balcon unde fumează cu privirea suspendată-n aer

colcăie amintirile cu rochițe bleu, pansamente din
hârtie creponată pentru lăbuțele sensibile ale
pisoilor care pe mama n-o interesează absolut deloc, fabulele
esopiene și motanul Timmy, rulota
murdară plină de saci și
praf, bărbiile proeminente ale bărbaților
înalți de pe stradă,
notele de 10, notele de 8, notele de 9,50,
doamne, cât soare se scurgea ca un sel pe pantofii
vișinii cu șireturi în luna septembrie

o poveste cu un zmeu doborât de vânt
a rămas spânzurată-n aer
pe aici pe undeva pe la colțuri miroase a vinete coapte,
alteori, e plin de știuleți de porumb, de genunchi zdreliți, de frunze de dud,
de cărți de colorat și broșe sclipitoare, de carioci și semne de carte

alteori,
e doar ea
în rochiță bleu
mică și cu palmele goale

zi de tricatat visuri și nervi

în suburbia murdară din orașelul pe care-l cunoaștem cu toții atât de bine
e întuneric și frig
un vânt rece flutură paltoanele
corporaștilor obosiți
sosiți acasă
după o zi de tricatat visuri și nervi
pe calea Victoriei

în suburbia murdară din orașelul pe care-l cunoaștem cu toții atât de bine
a început să plouă

apa se scurge prin rețelele de canalizare senin
ca sângele prin corp
îți spuneam cândva că pe Calea Moșilor, bătrânii se adăpostesc sub streșinile farmaciilor

în suburbia murdară din orașelul pe care-l cunoaștem cu toții atât de bine
oamenii se adăpostesc pe unde pot

origami vapoaroase

afară nu mai ninge de mult
o pasăre uscată decupează răni frumoase pe cer
origami delicate
pentru cei ce ne-au iubit
și pe care i-am iubit
dar în spațiul nostru intim
unde pot fi cât vreau eu de nebună
până și Dumnezeu tace

teoremă

în spațiul privilegiat dintre eu și tu
în care am recompus teoremele
în care am pipăit ca nerușinații punctele dureroase din poezia lui Mazilescu
în care am împărțit prăjituri cu cocos și ciocolată
linia care se poate trasa de la mine la tine
prin reducere la absurd
nu e niciodată cea mai scurtă